

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΠΑΘΗΤΩΝ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ.

Οὐχ οἱ πολλὰ, ἀλλ' οἱ χρήσιμα ἀναγινώσκοντες εἰσι σπουδαῖοι.
(ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΣ).

Ἀθήναι, τῆς 26 Ἰανουαρίου 1855

Παρά τοῖς Κ. Κ. Διδασκάλους
καὶ τοῖς ἐπιστάταις τῶν Τα-
χυδρομίων ἐν τῇ ἡμεδαπῇ
Ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς
Κ. Κ. Ἑλλησπ. Πρεσβείοις
καὶ τοῖς ἰδιαιτέροις ἐπιτρο-
ποις τοῦ ἑαυτοῦ.

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐξδο-
μῆτος.

Περὶ κόμης καὶ πώγωνος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδ. ἄρ. 103).

Αἱ γυναῖκες διευθέτου ἀναμφιβόλως τὴν κόμην αὐτῶν ποικιλοτρόπως. Ἐκ τῶν σωζομένων ὅμως τῆς ἀρχαίας τέχνης λειψάνων δὲν δυνάμεθα νὰ ὀρίσωμεν τίς ἦν ὁ ἐπικρατῶν τρόπος, οὔτε μάλιστα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὰ τῆδε κάκεισε ἀπαντώμενα ὀνόματα. Ἡ πικραδόξως ἐντεχνος διευθέτησις τῆς κόμης τῶν παρθένων τοῦ Πανδροσείου (τῶν καλουμένων Καρυατίδων), ὡς καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτῶν, οὐδεμίαν φαίνονται ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν καθημερινὴν καὶ κοινῶς ἐν χρήσει συνήθειαν. Ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰς ἀπείρους ποικιλίας τῶν εἰκόνων τῶν ἐπὶ τῶν ἀνεκρυσσομένων ἐκ τῶν Ἀττικῶν τάφων κεραμίων, καὶ τούτου ἐνεκα μάλιστα δὲν γνωρίζομεν οὔτε εἰς ποίαν χρονικὴν τῆς τέχνης περίοδον ταῦτα ἀνήκουσι (ἴδ. Stackelberg, Graber der Hell. πιν. 75—78). Ἐν τοῖς πλείστοις ἡ μακρὰ καὶ ἀβρὰ κόμη οὔτε πεπλεγμένη οὔτε βοστρυχηδὸν διατεταγμένη φαίνεται, ἀλλὰ, ἐὰν δὲν φέρηται ἐπὶ κεφαλῆς ἐτέρα τις περικαλυφτὴ ἢ ὑφασμα, συνειλεγμένη καὶ δεδεμένη ὀπισθεν ἢ κατὰ κορυφῆν. Τὸ μέτωπον δὲ ἐστὶν ἐπὶ πολὺ κεκαλυμμένον, διότι ἐλογίζετο ὠραιότης τὸ ἔχειν τινα «βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχιμιον.» (παράβαλ. Hor. od. i 33. 5). Ὑπάρχουσι ὅμως καὶ παραδείγματα μᾶλλον περιέρχου καὶ διαπεπονημένου ἀναδέσμου τῆς κόμης, οἷον ἐν ταῖς προτομαῖς τῆς Ἀσπασίας, καὶ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἡτολεμαίου Σωτήρος Βερνίκης. (ἴδ. Visconti Iconogr. πιν. 15 καὶ 52). Ἐν ἀμφοτέραις ἡ κεφαλὴ περιδέδεται στεφάνῳ ἐκ περιέρχως συμπεπλεγμένων πλοκάμων πρὸς τὰ κάτω ἐπικρεμαμένων. (Παράβαλ. Louv. Ἐφ. 40. Σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλεία φλογὶ χλιανθέντα, βία τὴν ἐλικίαν οὐλόγητα διαπλέκει. Καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφεικυσμένα κόμη βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχιμιον ἀφιάσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὀπισθεν ἐπισαλευόνται πλόκαμοι). Ἐπὶ τῶν κωμικῶν σκηνῶν μακροὶ βόστρυχοι κατ' ἀμφοτέρας τὰ ὦτα ἐπικρεμάμενοι ἦσαν γνώρισμα τῶν ἐταίρων· ὁ Πολυδεύκης (Δ. 153) λέγει περὶ τούτου τὰ ἑξῆς. «Τὸ δὲ τέλειον ἐταιρικὸν τῆς ψευδοκῆρας ἐστὶν ἐρυθρότερον καὶ βοστρυχὸς ἔχει περὶ τὰ ὦτα.» Ὁ δὲ Λουκιανὸς (Δισκατηγορ. 31) λέγει. «Τὰς τρίχας εὐθετίζουσιν εἰς τὸ ἐταιρικὸν καὶ φυκίαν ἐντριβομένην, καὶ τὴν ὀφθαλμῶ ὑπογραφομένην.»

Εἰς εἰκονογραφίᾳς ἐπὶ ἀγγείων βλέπομεν συνήθως τὴν κόμην συνεχομένην ὑπὸ διαφορῶς ἐσχηματισμένων ἀναδεσμῶν, οἷον ὑπὸ κρηδέμνου ἐν σχήματι πύλου, δικτύου ἢ ἄλλου τοιούτου· πρῶτον δὲ τούτων ἐστὶν ἡ λεγομένη σφενδόνη, ἣτις ἦν, ὡς καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ, ταινία σχῆμα σφενδόνης ἔχουσα, δηλ. πλατεῖα ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ στενὴ περὶ τοὺς κροτάφους· αὕτη ἦν ἐνίοτε ἴσως ἐκ μετάλλου ἢ δερμάτος κεχρυσωμένου· διότι περὶ τῆς παραπλησίου αὐτῆς σπλεγγίδος ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸν Πολυδεύκην (Ζ. 179) ταῦτα. «Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον τι σπλεγγίς, δέρμα κεχρυσωμένον, ὃ περὶ τὴν κεφαλὴν φοροῦσι.» (παράβαλ. αὐτ. Ε. 96). Αὕτη δὲ ἐφέρετο ἐνίοτε καὶ ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐλέγετο ὀπισθοσφενδόνη· συχνὰ δὲ μίξ ἔμπροσθεν καὶ ἐτέρα ὀπισθεν συγχρόνως (Bottiger. kl. Schr. iii. σελ. 108). Τὰ σχήματα τῶν ἀναδεσμῶν τούτων ἦσαν πολυάριθμα, καὶ διεκοσμοῦντο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ χρυσοῦ. Ὁ Πολυδεύκης ἀριθμῶν τὰ διάφορα εἶδη αὐτῶν, προσθέτει— χρυσᾶ καὶ ἐπίχρυσα πάντα (Ε. 96).

Τὰ πλοσιδῆ τῆς κεφαλῆς περικαλύμματα, κεκρύφαλοι γενικῶς ὀνομαζόμενα, ὧν ἡ χρῆσις ἐστὶν ἀρχαιοτάτη, δυνατόν νὰ

διακριθῶσιν εἰς κυρίως κεκρύφαλον, σάκνον, καὶ μίτραν. Ὁ κυρίως κεκρύφαλος ἦν δικτυωτὸς φερόμενος καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐπλέκετο ἀπλῶς ἐκ μίτου, οἱ δὲ τοῦτον πλέκοντες ἐκαλοῦντο κεκρυφαλοπλόκοι (Πολυδ. Ζ. 179). Ὁ Πολυδεύκης λέγει (Γ. 192) ὅτι οἱ μνημονούμενοι ὑπὸ τοῦ Δημοσθένους (Κ. Ὀλυμπιοδ. σελ. 1170) σακχόφαι τῆς ἡσάν οἱ πλέκοντες ταῖς γυναιξὶ τοὺς κεκρυφάλους· ἡμεῖς ὅμως νομίζομεν ὅτι εὐρυτέραν ἔχει ἡ δημοσθένειος λέξις σημασίαν. Τοιοῦτοι κεκρύφαλοι δὲν ἀπαντῶνται μὲν εἰς τὰς ἐπὶ σωζομένων ἀρχαίων ἀγγείων εἰκόνας, φαίνονται ὅμως εἰς τὰς μετὰ προσοχῆς ἐξεργασμένας τοιχογραφίας τοῦ Πρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας (ἴδ. Mus. Borb. iv. 49, vi. 18, viii. 4 καὶ σχ. 1. κατ.). Φαίνονται δὲ συμπεπλεγμένοι ἐκ μίτου χρυσοῦ, ὁπερ συνάδει πρὸς τὸ τοῦ Ἰουβενάλου ii, 96.

Reticulumque comis auratum ingentibus implet.

(Παράβαλ. Petron. 97). Κατεσκευάζοντο ἔτι καὶ ἐκ σπηρικῶ (Salm. exerc. ad Solin. σελ. 392) καὶ, κατὰ τὸν Πανουσανίαν (Ζ. 21. 7), ἐκ τῆς ἐν Ἡλίδι φουμένης τιμαλφούς βύσσου. καὶ ἐξ ἀπλουτέρας ἔτι καὶ εὐωνοτέρας ὕλης. Ὁ Πλούσιος ἐρμηνεύων τὴν λέξιν τρίχαπτον, λέγει, «τὸ βομβικόν ὑφασμα ὑπὲρ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς ἀπτόμενον» (παράβαλ. Φώτ. καὶ Σουίδ.). Ὁ Πολυδεύκης ὅμως ἐξηγεῖ ἄλλως τὴν λέξιν, οὕτως «Καὶ τρίχαπτον δὲ φασί, πλέγμα ἐκ τριχῶν.» (Ζ. 32) — Οἱ δὲ καλούμενοι σάκκοι ἦσαν ἐξ ἐναντίας τὸ πλεῖστον πυκνότεροι καὶ ἐκάλυπτον ἐνίοτε πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, τῆς κόμης κατερχομένης ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ ἐν εἶδει θυλακίου. Τῶν φερουσῶν τὸ κάλυμμα τοῦτο ἔμενε συνήθως τὸ μέτωπον γυμνὸν τριχῶν. Ἐνίοτε διηνοίγετο ὀπισθεν ὁ σάκκος καὶ κατέπιπτεν ἐντεῦθεν βόστρυχος τριχῶν (ἴδ. Stackelberg, Graber der Hell. πιν. 68, 75, 76). Ἐκ τῆς κορυφῆς τοῦ σάκκου ἀνηρτάνοντο ἐνίοτε θύσανοι. Τοιοῦτό τι εἶδος καλύμματος ἦν πάντως ἡ λεγομένη κεφαλὴ περίθετος (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 257)

Εὐρ. Κεκρυφάλου δει καὶ μίτρας. ΑΓ. Ἡδὲ μὲν οὖν κεφαλὴ περίθετος, ἢ ἐγὼ νύκτωρ φορῶ.

Κατεσκευάζοντο δὲ ἐκ διαφορῶν ὕλων, οἷον σπηρικῶ, βύσσου, ἐρίου κτλ. (ἴδ. Πολυδ. Ζ. 66) καὶ ἦσαν συνήθως κεχρωματισμένοι. Ὡς καλύμματα τοιαῦτα ἐχρησίμευον καὶ κύστεις. Ὅθεν καὶ Μοίρις ὁ Ἀττικιστὴς ἐξηγῶν τὴν παρ' Ἀριστοφάνει (Θεσμοφορ.) λέξιν πομφόλυγας, λέγει, «τὰ δερμάτια, ἃ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναῖκες ἔχουσιν.» (Παράβαλ. καὶ Mart viii, 33. 19. λέγοντα «Fortior intortos servat vesica capillos.»)

Περιετύλιζον ἔτι τὴν κόμην διὰ κεχρωματισμένου ὑφάσματος, ὁπερ ἐνίοτε ἐκάλυπτε πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνίοτε μέρος αὐτῆς. Τοῦτο δὲ ἦν ἀναμφιβόλως τὸ ὀνομασθὲν μίτρα, ἣτις κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε μόνον ταινίαν, καὶ τοῦτο πάντως σημαίνει ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παρατεθέντι χωρίῳ τοῦ Ἀριστοφάνους, ἐν ᾧ μνημονεύεται καὶ ὁ κεκρύφαλος. Ἡ ταινία αὕτη πλατυνομένη βαθμυδὸν κατήνησε εἰς τὸ νὰ περικαλύπτῃ πᾶσαν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐντεῦθεν ἐγενήθη ἡ καλουμένη μίτρα.

Αἱ περὶ τούτων πάντων περαιτέρω λεπτομέρειαι εὐρίσκονται ἐν τοῖς ἑξῆς. Bottiger, Aldobr. Hochz. σελ. 79. 150. Kl. Sch. ii. σελ. 245. Sabina, i. σελ. 143· ἐπὶ Junii de coma lib.—Potoman de barba, in Pitisci Lex Ferrarii Electa, ii 12. Camill. Silvertr. ad Juven. iv. 103.

(Ἐκ τοῦ Χαριτέλους τοῦ Bekker).

Ὀλίγα περὶ τοῦ βίου τοῦ Πλουτάρχου.

Τὰ ὀλίγα, ὅσα περὶ τοῦ βίου τοῦ Πλουτάρχου γνωσόμενα, συνελήθησαν κυρίως ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ συγγραμμάτων. Ἐγεννήθη μὲν ἐν Χαίρωνει τῆς Βοιωτίας, ἦν δὲ μαθητὴς τοῦ Ἀμμωνίου ὅτι ὁ Νέρων ἐπεδήμει ἐν Ἑλλάδι (Περὶ τοῦ εἰ ἐν Δελ. Α.) Ὁ Νέρων ἦν ἐν Ἑλλάδι καὶ παρεγένετο εἰς Δελφούς τῷ 66 μ. Χ. ἔπειτα, ὅτε καὶ ὁ Πλουτάρχος, καθ' ἃ λέγει, διέτριβεν ὧδε. Ἐκ τούτων ἐξάγεται ὅτι ἦν νεανίσκος ἢ νέος τῷ 66 μ. Χ. Ἐν ἑτέρῳ χωρίῳ (Ἀντών. 87) ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Νέρωνος ὡς συγχρόνου αὐτοῦ. Ὁ πρόπαππος τοῦ Πλουτάρχου Νίκαρχος διηγείτο ὅσα ὑπέροισαν οἱ κἀποικοὶ τῆς Χαίρωνείας ἐν καιρῷ τῆς ἐν Ἀκτίῳ ναυμαχίας. Μνημονεύει ἔτι καὶ τοῦ πάππου αὐτοῦ Ἀαμπρίου παρ' οὗ ἤκουσε διάφορα ἀνέκδοτα περὶ τοῦ Μ. Ἀντωνίου, ἀπὸ τοῦ Δαμπρίξ ἔμαθε παρὰ Φιλώτα τοῦ Ἀμφισσέως, ὅς ἦν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μαθάνων τὴν ἱατρικὴν τέχνην, ὅτε διέτριβεν ἐν αὐτῇ παρὰ τῇ Κλεοπάτρᾳ ὁ Ἀντώνιος (Ἀντών. 29). Τοῦ πατρὸς τοῦ Πλουτάρχου τὸ ὄνομα δὲν μνημονεύεται οὐδὲν τῶν σαφῶν τούτου συγγραμμάτων. Ἔστι δὲ γνωστόν ὅτι εἶχε δύο ἀδελφούς Τίμωνα καὶ Ἀαμπρίαν. Νέος ἔτι ὢν ἐπέμφθη πρεσβευτὴς μετ' ἑτέρου τινος πρὸς τὸν Ἀνθύπατον τῆς ἰδίας ἐπαρχίας (Ἰδ. Πολιτ. παραγγέλι. 20). Ἐκ διαφόρων δὲ χωρίων τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐξάγεται ὅτι περιῆλθε διάφορα τῆς Ἱταλίας μέρη. Λέγει π. χ. ὅτι ἐθεάσατο τὴν ἐν Ραβέννη λιθίνην ἐικόνα τοῦ Μαρίου. Ἐν βίῳ δὲ Δημοσθένους (2) ῥητῶς βεβαίως ὅτι διέτριβεν ἐπὶ χρόνον τινα εἰς Ῥώμην καὶ ἄλλα τῆς Ἱταλίας μέρη. Προστίθεται δὲ ὅτι δὲν ἐγυμνάσθη ἐν Ἱταλίᾳ περὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν διὰ λ. κ. τ. ο. ν., ἀρχολογούμενος εἰς πολιτικὴς χρεῖας καὶ διδάσκων φιλοσοφίαν, καὶ ὅτι ἤρξατο «ὄψε ποτε καὶ πόβρω τῆς ἡλικίας Ῥωμαϊκοῖς γράμμασιν ἐντυγχάνειν.» Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Δομητιανοῦ ἐδίδασκεν ἐν Ῥώμῃ. (περὶ Ἡολυπραγμ. 15). Ὁ Σόστριος Σενεκιῶν, πρὸς δὲ ἀποτεινεται ὁ Πλουτάρχος ἐν τῷ προοίμιῳ τοῦ βίου τοῦ Θησέως, ἐστὶ πιθανῶς ὁ αὐτός, ὃς ἐγένετο φίλος τοῦ Πλινίου (ἐπιστ. i. 12) καὶ πολλὰκις Ἰγνπτος ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ.

Τὸ λεγόμενον ὅτι ὁ Πλουτάρχος γέγονε διδάσκαλος τοῦ Τραϊανοῦ, καὶ ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ οὗτος ὕψωσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὑπατικὸν ἀξίωμα, βέβαιον μόνον ἐπὶ τῆς μαρτυρίας τοῦ Σουῖδα (ἐν λ. Πλουτάρ.) καὶ ἐπὶ λατινικῆς τινος ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Τραϊανόν. Ἄλλ' ἢ μὲν διὰ βραχέων βεβαιώσας τῷ Σουῖδα ἀναξία λόγου ἐστὶ, ἢ δὲ λατινικῆ ἐπιστολῆ νόθος. Ὁ Πλουτάρχος ἐν τῇ πρὸς τὸν Τραϊανὸν ἀναθέσει τῶν αὐτοῦ «Ἀποφθεγμάτων βασιλέων καὶ στρατηγῶν» δὲν λέγει πού ὅτι ὑπῆρξε μαθητὴς αὐτοῦ ὁ Τραϊανός. Ἰσὶ δὲ καὶ ἐκ τῶν νεωτέρων κριτικῶν οἱ ἰσχυρίζομενοι ὅτι τὰ ἀποφθεγμάτων ταῦτά εἰσιν ἔργον ἄλλου καὶ οὐχὶ τοῦ Πλουτάρχου, διότι ἐν τῇ ἀναθέσει ἐκλύεται ὅτι συνέγραψε βίους τῶν ἐπιφανεστάτων παρὰ τοὺς Ῥωμαίους καὶ παρ' Ἕλλησιν ἀνδρῶν ὁ δὲ Πλουτάρχος ὑπολαμβάνουσι ὅτι ἐπανήλθεν εἰς Χαίρωνειαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Τραϊανοῦ καὶ ἐπανελθὼν ἔγραψε τοὺς βίους, οὐχὶ δὲ πρότερον. Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀποδεικνύετο ὀρθῶς ἔχουσα εἶπετο ὅτι δὲν ἔγραψε τὰ ἀποφθεγμάτων, ἢ τοῦλάχιστον τὴν ἀνάθεσιν. Ἐὰν δὲ πάλιν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπέστρεψεν εἰς Χαίρωνειαν πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Τραϊανοῦ, δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ἔγραψε τοὺς βίους πρῶτον ἐν αὐτῇ καὶ ὕστερον τ' ἀποφθεγμάτων. Ἐκ τοῦ ὑπὸ τούτου συγγραφέντος βίου τοῦ Δημοσθένους ἐξάγεται ὅτι ἔγραψεν αὐτὸν ἐν Χαίρωνειᾳ. Ὁ βίος δὲ οὗτος καὶ ὁ τοῦ Κικέρωνος ἦσαν τὸ πέμπτον βιβλίον τῶν παραλλήλων, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ μαρτυρίαν (Δημοσθ. β. 3). Ὁ Πλουτάρχος διήνευσε πιθανῶς τὰ τελευταία τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἔτη ἐν Χαίρωνειᾳ, ἐνθα ἐξεπλήρωσε καὶ πολιτικῆς καὶ ἱερατικῆς ὑπηρεσίας καθήκοντα.

Ἐκ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Τιμοξένης ἐγεννήθησαν αὐτῷ τέσσαρες υἱοὶ καὶ θυγάτηρ μία, Τιμοξένη καὶ αὕτη ὀνομασθεῖσα. Ἐπὶ τῷ θανάτῳ δὲ ταύτης ἔγραψε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ τὴν πλήρη εὐαισθησίας καὶ πάθους παραμυθητικὴν ἐπιστολήν, ἥτις ἐπιγέγραπται «παραμυθητικὸς πρὸς τὴν ἰδίαν γυναῖκα.»

Ὁ χρόνος τοῦ θανάτου τοῦ Πλουτάρχου ἄγνωστος ἡμῖν ἐστὶ.

Τὸ ἔργον, ὅπερ ἀπεθανάτιος τοῦ Πλουτάρχου τὸ ὄνομα, εἰσὶν οἱ αὐτοῦ παράλληλοι βίοι τεσσαράκοντα καὶ ἑξ Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων οἱ 46 οὗτοι βίοι εἰσὶ διατεταγμένοι κατὰ ζεύγη. Ἐκαστον ζεύγος περιλαμβάνει τὸν βίον ἑνὸς Ἑλλήνου καὶ ἑνὸς Ῥωμαίου, καὶ μετὰ τούτους ἐπεται ἡ τῶν δύο βιογραφηθέντων

ἀνδρῶν σύγκρισις. Ὀλίγων τινῶν ζευγῶν ἡ σύγκρισις παρὴλφθη ἢ ἀπολείσθη.

Μετὰ τοὺς 46 βίους τίθενται οἱ βίοι τοῦ Ἀρταξέρξου τοῦ Μνήμονος, Ἀράτου, Γάλβα καὶ Ὀθωνος, ὡς ἔργα καὶ οὗτοι τοῦ Πλουτάρχου θεωροῦμενοι. Ἐπι δὲ καὶ βίος Ὀμήρου. Οἱ ἐξῆς βίοι γεγραμμένοι ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου δὲν εἰσὶν οὐκ εἰσὶν. Ἐπαμινώδου, Σικεπίωνος, Τιβερίου, Καλιγούλα, Κλαυδίου, Νέρωνος, Βιτελλίου, Ἡσιόδου, Πινδάρου, Κράττηος τοῦ κυνικοῦ, Δαίφραντου, Ἀριστομένους καὶ τοῦ ποιητοῦ Ἀράτου.

Τὰ λοιπὰ συγγράμματα τοῦ Πλουτάρχου, ὑπὲρ τὰ 69 τὸν ἀριθμὸν, ὀνομάζονται γενικῶς ἠθικά. Τινὰ τούτων θεωροῦντα ὡς νόθα.

—ooo—

Κύριε Συντάκτα τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν.

Ὁ ἐν τῷ παραρτήματι τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος ἀποπειραθεὶς ν' ἀναίρεση δὴθεν τινα ἐκ τῶν ὀλίγων, ὅσα χάριν τῶν εἰς τὰ σχολεῖα φοιτῶντων παίδων ἐπὶ τοῦ πλημμελεστάτου βιβλίου τοῦ Κ. Βακαλοπούλου ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Ἀθηνᾷ, λέγει μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς «εἶδ' ἄλλως, ἀντὶ τὰ γράφει πρὸς τὸν Ῥίττερον καὶ τὸν Κίπερτον, οὓς ὅποιοι εἶναι οὐδ' εἰδές ποτε, οὐδ' ἂν ὀργῶσι πρὸς μάθ' ἡσιν ἐγνώρισας, πολὺ κάλλιον διὰ σὲ εἶναι νὰ γράψῃς, πρὸς τινα διδασκῶσιν σου ἴσως, πρὸς τὸν μέγιστον ἐν Βερολίῳ καθηγητὴν τῆς φιλολογίας, ἴνα εἴπῃ σοι, πῶθεν προήρχετο ἡ τοσαύτη κατὰ σοὺ καταφορά, ὥστε νὰ σ' ὀνομάξῃ με ἐν τιμητικῶν ὄνομα, τὸ ὅποιον ἂν εἰς ἄλλον τινὰ Ἕλληνα νέον ἀπέδιδε, οὐδόλως θὰ ἐπεθύμει νὰ μὲν εἰς τὴν ζωὴν.»

Ὁ κατηγορούμενος τοιαῦτα λέγει ἐν συνειδήσει ὅτι δὲν ἐνουμείται οὐδεὶς ἀν τοιαύτην περίστασιν κατὰ τὴν ἐν Βερολίῳ διαμονὴν του, καὶ ἐρωτήσας καὶ ἄλλους τῶν ἐκεῖ τότε παρόντων, ἂν τυχὸν αὐτοὶ ἤκουσαν τι, δὲν ἠδυνήθη νὰ μάρτυρῇ, ὅπως μὴ κατηγόρηθῃ ὁ Β. ὡς ὑπεύθυνος ψεύδους καὶ συκοφαντίας παρακαλεῖται νὰ εἴπῃ προσεχῶς δημοσίως ὅπῃθεν ἔμαθε τοιοῦτόν τι. Ἐξ ἐπιεικείας μάλιστα τῷ λέγομεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦναι ἡ πηγὴ τοῦ πολὺ ἀξιοπίστου, καὶ εἰ τοιοῦτον μόνον νὰ μάθωμεν ἂν τοιοῦτόν τι ψεύδος ἐπενοήθη ἢ ἐμυθεύθη καὶ παρ' ἄλλου, καὶ ποῖα ἢ προσωποποιία αὕτη.

Ὁ κύρ. Πιττάκης ἠθέλησεν ἄλλοτε νὰ κατεῖπῃ ἡμῶν κακίας τινὰς, αἱ ὅποια, ἂν καὶ ἦσαν παραμεμορφωμένα, εἶχον τοῦλάχιστον ἀληθείας ἀρχήν, ὡς ὠμολόγησεν ἐν τῇ Ἀθηνᾷ ὁ κατηγορηθεὶς. Ὁ αὐτός ἐπικριτὴς τοῦ κυρ. Βακαλοπούλου ἔχει ἀπ' ἐναντίας νὰ ἀποδείξῃ τιμὰς ἀπονεμηθείσας εἰς αὐτόν, εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως, παρὰ τῶν ἐν Βερολίῳ λογίων, ὅσας ὀλίγοι τῶν ἐκεῖ σπουδασάντων ἔλαβον διότι καὶ συνεργάτης καὶ συνέδροσ ἦν ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἑταιρείᾳ τοῦ Κεϊπέρτου, τοῦ Ῥάουχ, τοῦ Βοιτιγέρου, τοῦ Πανόφκα, τοῦ Βειζαίου, καὶ ὁ Γηρχάρδος εἶπε τὰ ἀρίστα περὶ αὐτοῦ ἀπερχομένου εἰς Ἑλλάδα ἐν τῇ ἀρχαιολογικῇ ἐφημερίδῃ (1853 Μάιος καὶ Ἰούνιος). Ἐὰν ὁ κύρ. Β. δυνήθη νὰ ὑποδείξῃ ὅτι ἡ κατηγορία ἐμπεριέχῃ καὶ μικρὴν σπέρμα ἀληθείας, νομίζομεν ὅτι κερδαίνει πολὺ διότι ἀποδεικνύει διὰ μίαν ὡς ψεύδη καὶ ταῦτα καὶ ὅσα ἀναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ κυρ. Πιττάκη εἶπεν ἐν τῇ Ἀθηνᾷ ὁ Π. ὑπὲρ ἑαυτοῦ.

Ἐπειδὴ δὲ ἐδόθη ἀφορμὴ ἱεπιλαμβάνομεθα τῆς εὐκαιρίας νὰ ζητήσωμεν καὶ παρὰ τοῦ κυρ. Πιττάκη καὶ τοῦ ἐν τῷ Ἀνεξαρτήτῳ γράψαντος νὰ μᾶς εἰπωσιν ὅπῃθεν ἠκαιοποιήθη δολιευόμενος ὁ κύρ. Π. τὴν ἐν τῇ Ἀθηνᾷ δημοσιευθεῖσαν ἐξήγησιν τοῦ ἀναγλύφου διότι ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι μόνος ὁ κύρ. Πανόφκας ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς Βερολίνοῦ Ἀκαδημίας (1846) ἐν δυσὶ στίχοις ἐμνημόνευσε τοῦ ἀναγλύφου, ὡς καὶ ἡμεῖς εἴπαμεν ἐν τῇ Ἀθηνᾷ τότε.

Ὅποῖαν ἀξίαν ἐπιστημονικὴν ἔχουσι τὰ ἐν τῷ αὐτῷ παραρτήματι ὑπὸ τοῦ κυρ. Β. δημοσιευθέντα νομίζομεν περιττόν ν' ἀναφέρωμεν διότι ὁ κύρ. Β. δεικνύει ὅτι αἱ κεφαλαὶ τοῦ συγγραφῆως καὶ τοῦ ἐπικριτοῦ δὲν ἔχουσι τι κοινόν, καὶ διὰ τούτου εἶναι ἀδύνατον νὰ συμφωνήσωσι ποτε διὰ χαρίζοντες εἰς αὐτὸν ἅπαντας ὅσους δυνήθη νὰ μεταπέσῃ ὁ κύρ. Β. εὐχαριστούμεθα μόνον ἂν ἐκπληρώσῃ προσεχῶς τὴν ἀνωτέρω ἡμῶν αἰτησιν διότι ἄλλως ἔχει μόνον ὁ Β. περιπλέκεται εἰς μέγαν κακοθηεῖας λαβύρινθον, ἀλλὰ καὶ τοὺς προστάτας τοῦ ἐνοχοποιεῖ ἀνάξίως.

—ooo—

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Χθὲς ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ ἐπέτειος πανηγύρις τῆς εἰς Ἑλλάδα ἐθνοσωτηρίου ἀφίξεως τῆς Α. Μ. τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Βασιλέως.

—Μετὰ μεγίστης χαρᾶς ἔμαθε τὸ κοινὸν τῶν Ἑλλήνων ὅτι ὁ ἀπότινος ἤδη χρόνου πάχων Μεγαλειότατος Βασιλεὺς Λουδοβίκος, πατὴρ τοῦ Σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτος, εἶναι ἤδη καλλίτερα καὶ ὁσονοῦπα ἀναλαμβάνει.

—Ἐπειδὴ ἀκολουθοῦσιν ἐτι τινὲς πιστεύοντες, ὅτι ὁ Κύριος Ψύλλας προσέβασε τὸν Κύριον Γ. Βακαλόπουλον λόγῳ οἰκειότητος καὶ οὐχὶ ἰκανότητος, σημειοῦμεν αὐτὴς τὰ ἐξῆς ὀλίγα, πιστεύοντες, ὅτι θέλει πλεόν παῦσαι ἢ ἀνωφελὴς περὶ τούτου συζητήσεις. Ἐὰν ὁ Κύριος Ψύλλας ἐστάθμισε τὴν δικαιοσύνην διὰ σταθμῶν τοιούτων, ἤθελε πρὸ πολλοῦ εἶναι καθηγητὴς ὁ Κ. Βακαλόπουλος. Ἄλλ' ὁ ὑπουργὸς οὗτος, θεωρῶν πάντας ἴσους ἐνώπιον τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ, προτιμᾷ ἐκεῖνον, περὶ οὗ λαμβάνει τὰς καλλιτέρας πληροφορίας, καὶ αὐτὴν τὴν μέθοδον ἠκολούθησε εἰς ὅσους ἔκαμε διορισμούς μετὰ τοῦδε, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἀλλαχοῦ, καθηγητῶν τε καὶ διδασκάλων. Πρὶν ἢ προβῆσθαι τὸν Βακαλόπουλον, ἐξέτασε περὶ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ καὶ καθηγητικῆς καὶ ἄλλους λογίους γνωρίζοντας αὐτόν καὶ συνεργασθέντας μετ' αὐτοῦ. Λαθῶν δὲ παρὰ πάντων τούτων λίαν συστατικῶς πληροφορίας, καὶ ἐκτιμῆσας ἐπαξίως τὴν εὐλακρῆσαν τὸν οὐτε κομπάρου, οὐτε οἰκείου, οὐτε συγγενῆ αὐτὸν ἐχόντων ἀνδρῶν τούτων, ἔπραξεν ὅτι ἔπραξε, κατατάξας τὸν Βακαλόπουλον ἐν τῇ χορείᾳ πλείστον ἄλλων ὁμοίων αὐτοῦ, οἵτινες ἐὰν δὲν ἐγίνοντο καθηγηταί, οὐδὲν ἠθέλαμεν εἶναι Γυμνάσιον πληρὲς ὡς οὐδὲ αἱ νῦν ἑλλείψεις τινῶν καὶ ἡ ἀνάγκη συστάσεως ἑτέρων ἐν Χαλκίδι καὶ ἀλλαχοῦ θέλουσι θεραπευθῆ, ἐὰν δὲν ἀποδειχθῶσι μετ' οὗ πολὺ καθηγηταὶ ὁ Χ. Δραγάτσος, ὁ Μυρτίλλος, ὁ Σφοῖνης, ὁ Γαλανόπουλος, ὁ Π. Ροῦσσος καὶ ἄλλοι ἐπίσης ἰκανοὶ σχολάρχαι καὶ διδάσκαλοι. Ἡ Ἀθηνᾷ ἔχει ἀφορμὰς νὰ πιστεύσῃ, ὅτι δυνάτον ἐν μάρτη τῆς καὶ ἐν Ἑλλάδι γράμματα καὶ ἐνδελγῶς οἰκοι μελετῶν, καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτῶν, καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διδάσκων δημοσίως ἢ κατ' ἰδίαν. Ἐὰν περιμένωμεν μόνον ἐκ Γερμανίας καθηγητάς, οὐτε μετὰ 10 ἔτη θέλομεν εἶναι καθηγησιμὰ διδασκῆρια. Ἡ Ἀθηνᾷ αὐτὴ ὁμιλοῦσα ἐν σπουδαίῳ τινὶ ἄρθρῳ περὶ τῆς ἀνάγκης καθηγητῶν τῆς φιλολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, μόλις εὔρε δύο ἰκανοὺς, ὧν ὁ ἕτερος μὲν ἐστὶ ἐν Γερμανίᾳ καὶ Κύριος οἶδε ποτε θέλει ἐπιστρέφει. Εἰς τὰ λοιπὰ τῆς Ἀθηνᾶς οὐτε διδάσκει οὐτε τόπον ἔχομεν ν' ἀπαντήσωμεν, οὐτε ἀνάγκη ὑπάρχει, διότι εἰς τὴν

μικρὰν ἡμῶν κοινωσίαν κάλλιστα γνωρίζομεθα καὶ βλεπούμεθα καὶ ἄνευ τοῦ φωτὸς τῆς δημοσιογραφίας. Τίς ἦν καὶ τίς διατελεῖ ὧν ὁ Ψύλλας δὲν περιμένει οὐδεὶς νὰ μάθῃ ἤδη παρὰ τοῦ τύπου. Πολὺ δὲ χρησιμώτερον ἦθελεν εἶναι, ἐὰν ἀντὶ τῶν μηδὲν ὠφελουσῶν συζητήσεων τούτων ἠσυχολοῦντο οἱ διατριβογράφοι εἰς συζητήσεις σπουδαιότερων πραγμάτων καὶ τὴν κοινὴν γνώμην καὶ τοὺς ὑπουργοὺς αὐτοὺς δυναμένους νὰ φωτίσωσι. Ἐρωτῶμεν δὲ ἄλλους τινὰς γράφοντας ἀλλαχοῦ, ὅτι ὁ Ψύλλας ἦν δῆθεν ἐν τῇ Γερουσίᾳ ἠγῶ καὶ μνηχανὴ ἑτεροκίνητος, νὰ μᾶς εἰπωσὶ ἐὰν ἔχωσιν αἰδῶ καὶ φιλοτιμίαν, τίνος ἐγένετο ποτε ἠγῶ ὁ Κ. Ψύλλας ἐν τῇ Γερουσίᾳ; καὶ ὑπὸ τίνων ἐνεπνέετο ὁ ἄγνος οὗτος πολίτης ὁμιλῶν τὰ σωτήρια ἐκείνα; Καὶ ἡμεῖς γνωσόμεθα, καὶ αὐτοὶ πάντως ἐνουμούνται, ὅτι ὁ Κ. Ψύλλας, οὐδένα ἄλλον ἀκούων εἰμὴ τὸ καθήκον καὶ τὴν ἑαυτοῦ συνείδησιν, ἐπολέμει ἀείποτε πᾶν ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ἀντέκειτο εἰς τοῦ κράτους τὰ συμφέροντα καὶ εἰς τὴν ὀρθὴν τῆς πολιτείας ἀγωγὴν. Ὁμίλει κατὰ τῶν προτάσεων καὶ γνώμων τῶν πολιτικῶν αὐτοῦ φίλων, ὅτε αὐτὰ δὲν ἦσαν σύμφωνα πρὸς τὰς ἰδέας καὶ τὰς ἀρχὰς αὐτοῦ, καὶ ἐψηφοφόρι ὑπὲρ τῶν τότε συμπολιτευόμενων, ὅψεποτε ἐβλεπεν ὅτι δίκαιον εἶχον. Τότα ἅπαντα πράττων πῶς δύναται νὰ ἐμπνέται παρ' ἄλλων καὶ νὰ ἦ ὄργανον ἑτεροκίνητον. Οἱ γράφοντες τοιαῦτα κατὰ τοῦ Κ. Ψύλλας δὲν φέρουσι σέβας πρὸς τὴν ἀρετὴν, εἰσὶν ἐνοχοὶ ἀποπειράς δολοφονίας ἀσπίλου ὑπολήψεως, ἐνώσω δὲν ἀποδείξωσι τὴν θέσιν καὶ τὸν ἰσχυρισμὸν αὐτῶν. Εἰς τὰ περὶ τούτου, ἐὰν λάβωμεν αὐτὴς ἀφορμὴν, θέλομεν ἐπανέλθει.

—Ἀντὶ τοῦ Κ. Σπυρίδωνος Σκούφου, διορισθησομένου τάχιστα, ὡς πληροφοροῦμεθα, ἐνεκα τῶν ἐκδουλεύσεων καὶ τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ εἰς ἐπίσημον προξενικὴν θέσιν, διορίσθη γενικός Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδευσεως ὁ πρῶτος βουλευτὴς Σπετσῶν Κύριος Ἀνάργυρος Α. Χ. Ἀναργύρου, ἀνὴρ λόγιος καὶ περὶνους ἀδιστάκτως δὲ πιστεύομεν ὅτι ὁ Κ. Ἀνάργυρος θέλει δικαιοῦσι τὴν ἐκλογὴν τῆς Σ. Κυβερνήσεως, ὡς πρέπει εἰς λόγιον καὶ εὐπατριῶδην ἄνδρα καὶ πείραν ἀρετὴν καὶ παιδείαν καὶ ἀρετὴν κερτιμένον. Ὁ Κ. Ἀνάργυρος ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν τῇ 17 τοῦ μηνὸς τούτου.

—Χθὲς ἐγένετο ἐν τῇ Στρατιωτικῇ λέσχῃ χορὸς πρὸς βοήθειαν τῶν ἐκ τῆς χολέρας καταληφθειῶν ἀπόρων χηρῶν καὶ ὀρφανῶν. Εἰς τὸν χορὸν τούτου ἐπεκράτησε τάξις καὶ εὐκομοία καὶ εὐσηχησὺν ἄκρα.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Ε. ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ.

ΠΙΝΑΞ

ΚΑΘ' ἸΑΗΝ ΚΑΙ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ

Τῶν ἐν τοῖς ἀριθ. 53—104, τοῦ Β'. ἔτους τῆς Ἐφημερίδος τῶν Μαθητῶν

δημοσιευθέντων ἄρθρων

Α'. ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ.

Table with 2 columns: Article Title and Page Number. Includes entries like 'Ἄρμα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι', 'Ἀμφικτυονία', 'Ἄνθη τινα καὶ ἀξία αὐτῶν παρ' Ἑλλήσι', etc.

Table with 2 columns: Article Title and Page Number. Includes entries like 'Εὐθὺν', 'Θεωρικά', 'Θεοσοφία', 'Ἰσθμία', 'Ἱατροὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι', etc.

Πρυτάνεις καὶ Πρυτανεῖαι	321
Πάρεδροι	361
Παιδιά τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (λόγοι ὑπὸ Γ. Παπασλιώτου	365, 369
Περίοικοι παρὰ τοῖς ἀρχαίαις	365
Πένθος	385
Στρατηγοὶ ἐν Ἀθήναις	297
Σύμμαχοι παρὰ Ῥωμαίοις	298
Σύλαι ἢ Σύλα	311
Στέφανοι παρ' Ἑλλήσι	314
Στάδιον	277
Συγγραμμάτων ἀνάθεσις	390
Ταμίαι	245
Ἵπερίδου λόγους ὑπὲρ Εὐξενίππου — ἀπολογία πρὸς Πολύεукτον	210
Υἱοθεσία	346
Χρονολόγιον Ἑλληνικόν	241
Χορὸς	261

—000—

Β'. ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

Αἰσχίνης	249, 255
Ἀριστοτέλης	280, 293
Εὐστάθιος ὁ Θεσσαλονίκης	229
Θουκυδίδης	389, 398
Θεόκριτος ὁ τῶν Βουκολικῶν ποιητῆς	401
Κομφούκιος	216
Κέβης ὁ Θηβαῖος	334
Μαύστωλος καὶ Ἀρτεμισία	234
Μιχαὴλ Ἀγγελος	262
Μαξιμος ὁ Πλανούδης	271
Μανουὴλ ὁ Χρυσολωρᾶς	345
Ὀρφεὺς	313, 318
Ὀμηρος	350, 353, 358, 361, 374, 382, 386
Πλούταρχος	416
Τυρταῖος	297
Ἵπερίδης	209
Φερεκύδης ὁ Σύριος	277
Φερεκύδης ὁ Ἀθηναῖος	277

—000—

Γ'. ΙΣΤΟΡΙΑ, ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ, ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ, ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΕΘΙΜΩΝ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ.

Αἰπεῖα ἐν Κύπρῳ	230
Αἰγαῖον πέλαγος	251
Αἴτην	254
Αἶμος	313
Ἀνθρωποκτονία παρὰ Μεξικανοῖς	275
Βυζάντιον	217, 221
Βηθλεὴμ	237
Βεσούδιον	280
Γάρος ἢ νῆσος	347
Δανούβιος	233
Δενδερὰχ	339
Ἐρευναὶ περὶ τῆς θρησκείας τῶν πρώτων τῆς Βρετανίας κατοίκων, ἅμα δὲ περὶ Δρυϊδῶν κτλ.	222, 227, 230, 234, 246, 263, 275
Εὐξείνιος Πόντος	273
Ἑλλ. ἐπανάστασις τοῦ 1821	291
Ἡπειρος ἢ παλαιὰ	281
Ἡράκλειοι στήλαι	317
Θούλη	325
Ἰσλανδία	325
Καππαδοκία	258, 262, 268
Κυκλάδες	298
Κολχίς	334
Κοζάκοι	227
Κιμμέριοι	354
Κρήτη	377, 381
Μαῦροι ἢ Αἰθίοπες	410
Μέμφις	397
Νέας Ὀλλανδίας αὐτόχθονες	259
Ὀττεντῶτοι	306
Πυραμίδες	235
Σόλοι ἐν Κύπρῳ	230
Σινώπη	238, 244
Τόγη τῶν παιδίων ἐν Ἰνδία	267

Ἵπερθόρειοι	286
Φραγγεῶνες	250
Χαιρώνεια	211
Χαλδαῖοι	213

—000—

Δ'. ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ.

* Ἀμπελος	265
* Ἀρτοκαρπέα	379
* Ἀτολιθώματα	—
* Ἠφαίστεια φαινόμενα ἐν Ἑλλάδι	327, 330
Καπνὸς ἢ Νικοτιανή	378
Λιθόδενδρα	342
Ληθαργία ζώων	375
Περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου καὶ ἰδίως τοῦ τῶν γιγάντων ἀναστήματος	271
Περὶ τοῦ Κρόκου ἢ Ζαφορᾶς	363
Σεῖσμοι ἐν Θήβαις καὶ Χαλκίδι	239, 242, 247
Τέτον	294
Τρίχες τοῦ ἀνθρώπου	310
Τὸ δένδρον Baobab	403
* Ὑλαί ἀβαρεῖς	319
* Ὑελος	335
Φυτὰ περιεργα	291

—000—

Ε'. ΗΘΙΚΑ.

Περὶ πατριωτισμοῦ	302
Περὶ Σχολείων	347, 351, 255, 362
Περὶ τῶν τῆς διδασκαλίας ἡδονῶν	35Z, 355, 360

—000—

Ζ'. ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ.

Θεραπεία τῆς τῶν στριδαμπελώνων ἀσθενείας	320
Κεραμεικὴ καὶ ἀγγειοπλαστικὴ τῶν ἀρχαίων	311
Κολλητικαὶ νόσοι	382, 387
Μέθοδος πρὸς ἐκτύπωσιν ἐπιγραφῶν ἐγκεχυραγμένων ἐπὶ μαρμάρου	236
Πλοῖα σιδηρᾶ	314

—000—

Ζ'. ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

* Ἀσιτία	214
* Ἀρπαγὴ παιδίου ὑπ' ἀετοῦ τῶν Ἀλπεων	294
* Ἀνέκδοτα Καρόλου τοῦ ΙΕ΄.	307
Δένδρου ὑπερμεγέθους ἀνακάλυψις	251
Δῶρα τῆς Α΄ τοῦ ἔτους	407
Διόρυξις τοῦ ἰσθμοῦ τοῦ Σουέζ	408
* Ἐξοδα κυνηγοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ	295
* Ἐφημερίς τὸ Μανιήλιον	372
Μνημονικὸν τυρλοῦ	259
Μανία ἰδιότροπος	295
Νέου πλανήτου ἀνακάλυψις	252
Περὶ τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις λάρναξιν εἰρτικομένων ἀντικειμένων	286
Παλαῖος Ἑλλήν διδάσκαλος τῶν Ἀγγλων	388

—000—

Η'. ΒΙΒΛΙΟΒΡΑΦΙΑ.

* Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γεωγραφία, Π. Κουσκοῦρη	304
Γεωγραφία Σταθοπούλου	304
* Ἑρὰ Γεωγραφία, Δ. Πανταζῆ	212
Λεξικὸν Ἰταλοελληνικὸν Περίδου	336
Νεοελληνικὴ γραμματολογία Βρετοῦ	363
Παθολογικὴ ἀνατομία Ἀφεντούλη	304
Πολιτ. Ῥωμ. Νομοθεσία Φερερίτου	348
Περὶληψις τῆς διδακτικῆς καὶ παιδαγωγικῆς ὑπὸ Παγῶντος	364
Φυσικὴ Ι. Πύρλα	400

—000—

Σημ. Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ πίνακι δὲν συμπεριελήφθησαν αἱ πολιτικαὶ εἰδήσεις καὶ σημειώσεις, τὰ ἐξωτερικὰ, καὶ ἄλλα ἐφήμερα.

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ ΙΩ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ.

(Ὅδος Ἀθηνῶν ἀριθ. 274.).